

Med dette for Dje foreslaar Udvalget derfor ikke at vedtage dette i den Skikkelse, det har, medens det dog maa ønske, at der foretages Ændringer i de nysnævnte Love, som Erfaringen formentlig har viist at være nødvendige, og man skal tillade sig nedenfor at foreslaa enkelte saadanne i Loven af 19de Februar 1861.

Indenrigsministeriet havde forinden nærværende Lovforslag forelagdes, modtaget en Udtalelse om denne Sag af Magistraten i Kjøbenhavn, som derom havde bemærket, at hvad den Ordning angik, der var indført ved Lov af 19de Februar 1861, og hvorved det sikredes, hvormeget der skulde svares af de faste Ejendomme i Kjøbenhavn, saaledes at en Ejendoms Skatter ikke fremtidig kunde stige, fordi Kommunens Fornødenheder steg, var den bestemt til at være varig, at den havde bestaaet i ca. 30 Aar, og at Magistraten meget maatte fraraade at gribe ind deri. Derimod havde Magistraten udtalt, at det stiller sig anderledes med Hensyn til Indkomstskatten. Den mener, at saa længe denne kun kan udskrives med 3 pCt., er der ikke sær Grund til at forandre de Regler, hvorefter den udskrives, men at Forholdet vilde blive et andet, hvis det skulde blive nødvendigt at ophæve denne Begrænsning. Magistraten finder imidlertid ikke Anledning til at komme ind paa de mange og vigtige Spørgsmaal, som da ville opstaa, dels fordi der kan henvises til de Erklæringer, som bægge Kommunalbestyrelsens Afdelinger have afgivet i 1884 i Anledning af det da foreliggende Udtast til Lov om en interkommunal Bestatning, og dels, og navnlig, fordi den vilde anse det meget uheldigt, om disse bleve bragte frem i en Lov, der skal begrænses til Kjøbenhavn alene. Endelig holder Magistraten paa, at der ikke finder en Revision Sted af den kjøbenhavnske Indkomstskatlov med det Maal for Dje, at saa de større Indtægter bestattede mer end nu, med mindre der samtidig stafedes Garanti for, at Personer, der ved hele deres Erhverv ere knyttede til Kjøbenhavn, ikke unddrage sig at svare personlig Skat

til samme ved at tage Ophold i de tilgrænsende Kommuner, et Forhold, der formentlig ikke vil kunne ordnes i en alene for Kjøbenhavn gældende Lov.

Magistraten nærer derfor ikke noget Ønske om at faa en ny Lov om de kommunale Skatter i Kjøbenhavn forelagt Rigsdagen. Naar dette ikke desto mindre nu maa ske, er den enig med Ministeriet i, at man for Tiden bør indskrænke sig til at lade den nye Lov blive en Kodifikation af de gældende Bestemmelser, og der haves fra Magistratens Side intet at bemærke til den Maade, hvorpaa den er foretaget.

I øvrigt henvises her til Magistratens senere Skrivelse af 16. d. M. til Indenrigsministeriet, der er aftrykt som Bilag til denne Betænkning, hvori Magistraten retter en indtrængende Opfordring til Ministeriet om, at der allerede i indeværende Rigsdagssamling maa blive gjort Skridt til at faa Loven af 19de Februar 1861 § 16 hævet og erstattet med en Bestemmelse gaaende i en af de af den samlede Kommunalbestyrelse i Skrivelse af 13. f. M. anthydede Retninger.

Da nærværende Udvalg imidlertid ogsaa ønskede at høre Borgerrepræsentanternes Udtalelse om Lovudkastet, har det i en Skrivelse til Indenrigsministeriet anmodet dette om at foranledige en saadan, og navnlig for saa vidt angaar saadanne Punkter som, om Skatteprocenten bør forhøjes udover den nuværende Størrelse af 3 pCt. af Nettoindtægten, og om man bør vedblive at lade Skattebogen trykke og udgive.

Herom har Magistraten derefter udtalt sig til Borgerrepræsentationen, idet den i øvrigt henholdt sig til sin tidligere til Ministeriet afgivne Erklæring, paa følgende Maade: „Det maa formentlig erkendes at være abnormt, at der ikke er indrømmet Landets største Kommune en lige saa vidt Afgang som Landets øvrige Kommuner til ved Digning paa Kommunens Behoere at tilvejebringe de til Dækning af dens Fornødenheder nødvendige Midler, og det er klart, at dette ikke kan andet end virke hæmmende, naar der